

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanego A. K.
o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym i ustalenie podstawy wymiaru
składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 stycznia 2020 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. na rzecz E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. stwierdził, że A. K. , jako pracownik zatrudniony w E. sp. z o.o. w R. , podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 5 września 2014 r. do 30 września 2014 r. oraz ustalił podstawę wymiaru składek: na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne za październik 2014 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła spółka E. , domagając się ustalenia, że zainteresowany nie podlega ubezpieczeniom z tytułu zatrudnienia u niej.

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt IV U (...), zmienił decyzję organu rentowego z dnia 22 kwietnia 2016 r. i stwierdził, że zainteresowany nie podlega jako pracownik E. sp. z o.o. w R. obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 5 września 2014 r. do 30 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...), oddalił apelację organu rentowego.

Wyrok Sądu Apelacyjnego organ rentowy zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego przez ich niewłaściwe zastosowanie, to jest art. 4 pkt 2 lit. a w związku z art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.), przy uwzględnieniu treści art. 22 § 1 k.p. i przyjęcie, że nie istniał stosunek pracy pomiędzy zainteresowanym a „E.” sp. z o.o. w R., lecz że stosunek pracy łączył go z firmą „E.” sp. z o.o. z siedzibą w G., a co za tym idzie firma „E.” sp. z o.o. nie była płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanego, w sytuacji gdy w sprawie wystąpiły przesłanki pozornego outsourcingu i pozornie kształtowanego podmiotu, pełniącego funkcję pracodawcy, a co za tym idzie płatnika składek na ubezpieczenie społeczne.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił jej oczywistą zasadnością. Wskazał, że w myśl art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przy uwzględnieniu art. 22 § 1 k.p., w sprawie oczywiście uzasadnione jest twierdzenie, że pracodawcą, a zarazem płatnikiem składek w stosunku do zainteresowanego jest podmiot określony w decyzji organu rentowego, to jest „E.” sp. z o.o. z siedzibą w R., a firma formalnie zatrudniająca zainteresowanego - „E.” sp. z o.o. z siedzibą w G. - pozorowała to zatrudnienie w ramach zlecenia wykonywanego na zasadzie outsourcingu pracowniczego. Zdaniem organu rentowego, Sąd Apelacyjny, pomimo ujawnionych elementów stosunku pracy z odwołującą się spółką (rzekomo transferującą usługi), przyjął za wystarczające dla istnienia stosunku pracy dokumenty potwierdzające wyłącznie formalne zawarcie umowy o pracę pomiędzy zainteresowanym a rzekomym

wykonawcą usług outsourcingowych. Zdaniem skarżącego, takie rozumienie umowy o pracę nie może być akceptowane na gruncie art. 22 k.p. i ugruntowanego na jego podstawie orzecznictwa. Ponadto, w ocenie skarżącego, w tej sprawie brak było podstaw do uznania podporządkowania właściwego stosunkowi pracy w firmie „E.” sp. z o.o. w G..

Odwołująca się spółka, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli okoliczności te nie zachodzą, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał na jej oczywistą zasadność wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego.

Na wstępie należy podkreślić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowi odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga zatem samodzielnego, odrębnego do podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisów prawa, które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 164455). Oznacza to, że nie wystarczy samo powołanie się przez skarżącego na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący musi wykazać w czym – w jego ocenie – wyraża się owa

„oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wskazujące, że skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Należy zaznaczyć, że oczywistość skargi kasacyjnej wynika z kwalifikowanego (oczywistego) naruszenia przepisów prawa. Ponadto, nawet sam zarzut oczywistego naruszenia przepisów prawa może nie być wystarczający do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ponieważ pomimo oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX 442743; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690). Co istotne, na etapie przedsądu, przy ocenie występowania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wiążą ustalenia faktyczne, na których oparto zaskarżony wyrok (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z art. 393³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Skarżący nie wykazał, że w tej sprawie doszło do rażącego (kwalifikowanego) naruszenia przepisów prawa materialnego, na skutek którego to naruszenia zaskarżony wyrok jest wadliwy. Argumentacja skarżącego opiera się na tezie, że w tej sprawie wystąpiły przesłanki pozornego outsourcingu pracowniczego pomiędzy odwołującą się spółką a Spółką E. sp. z o.o. Formułując tą tezę, skarżący pomija część ustaleń faktycznych, które stanowią podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy ustalił, a ustalenia te podzielił Sąd Apelacyjny, że zainteresowany nie był wcześniej pracownikiem odwołującej się spółki E. sp. z o.o. Ustalenie to zasadniczo zmienia sytuację prawną zainteresowanego. Takie ustalenie wyklucza twierdzenie, że zainteresowany był pracownikiem E. sp. z o.o. w związku z wydzieleniem i przekazaniem przez E. sp. z o.o. do E. sp. z o.o. niektórych zadań, które E. sp. z o.o. dotychczas wykonywała samodzielnie. Innymi słowy, zarzut rzekomego transferu usług (tzw. outsourcing) miałby znaczenie w przypadku pracownika, który byłby zatrudniony w E. sp. z o.o., a następnie został „przekazany” do E. sp. z o.o. z powołaniem się na art. 23¹ k.p. Ponadto, z ustaleń faktycznych sprawy wynika, że w okresie zatrudnienia zainteresowanego w spółce

E. sp. z o.o. kierownictwo nad nim sprawował ten pracodawca za pośrednictwem osoby, która nie była pracownikiem spółki E. sp. z o.o. Przy takich ustaleniach faktycznych, które, jak była mowa powyższej, wiążą Sąd Najwyższy na etapie przedsądu, skarga nie jest oczywiście uzasadniona z powodów wskazanych przez skarżącego.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265), oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.